

**Belgische Kamer
van Volksvertegenwoordigers**

GEWONE ZITTING 1997 - 1998 (*)

16 JULI 1998

WETSVOORSTEL

**tot wijziging van artikel 19, § 1,
van de nieuwe gemeentewet**

AMENDEMENTEN

**Nr. 1 VAN DE HEREN VANPOUCKE, BEAUFAYS,
EERDEKENS EN VAN GHELUWE.**

Art. 2

**Dit artikel vervangen door de volgende be-
paling :**

«Art. 2. — Artikel 19, § 1, van de nieuwe gemeente-
wet, gewijzigd bij de wet van 28 december 1989, wordt
aangevuld met het volgende lid :

«In gemeenten met minder dan 50.000 inwoners kan
de Koning, op de door Hem te bepalen wijze, de wedde
van de burgemeester of van de schepen die geniet van
wettelijke of reglementaire bezoldigingen, pensioenen
of vergoedingen of toelagen, aanvullen met een bedrag
ter compensatie van het inkomensverlies dat betrok-
kene lijdt op voorwaarde dat de mandataris daar zelf
om verzoekt.

Zie:

- 1410 - 97 / 98 :

— N° 1 : Wetsvoorstel van de heer Vanpoucke.

(*) Vierde zitting van de 49ste zittingsperiode

**Chambre des Représentants
de Belgique**

SESSION ORDINAIRE 1997 - 1998 (*)

16 JUILLET 1998

PROPOSITION DE LOI

**modifiant l'article 19, § 1er
de la nouvelle loi communale**

AMENDEMENTS

**N° 1 DE MM. VANPOUCKE, BEAUFAYS,
EERDEKENS ET VAN GHELUWE**

Art. 2

**Remplacer cet article par la disposition
suivante:**

«Art. 2. — L'article 19, § 1er, de la nouvelle loi com-
munale, modifié par la loi du 28 décembre 1989, est
complété par l'alinéa suivant:

«Dans les communes de moins 50 000 habitants,
le Roi peut, selon les modalités qu'il détermine, majo-
rer le traitement du bourgmestre ou de l'échevin qui
bénéficie de traitements, pensions ou indemnités ou
allocations légaux ou réglementaires, d'un montant
compensant la perte de revenus subie par l'intéressé,
pour autant que le mandataire en fasse lui-même la
demande.

Voir:

- 1410 - 97 / 98 :

— N° 1 : Proposition de loi de M. Vanpoucke.

(*) Quatrième session de la 49ème législature

De wedden van de burgemeester of schepen aangevuld met het bedrag ter compensatie van het inkomensverlies kan nooit hoger zijn dan de wedde respectievelijk van een burgemeester of schepen van een gemeente met 49.601 tot 50.000 inwoners en arrondissements-hoofdplaats.»»

VERANTWOORDING

A. Bovenstaande formulering geniet de voorkeur boven de formulering die in het ingediende wetsvoorstel wordt gebruikt omwille van volgende argumenten. Vier elementen worden gewijzigd en/of aangevuld.

1) De voorgestelde regeling wordt beperkt tot burgemeesters en schepenen van gemeenten onder de 50.000 inwoners omdat er vanuit wordt gegaan dat de mandatarissen in een gemeente boven de 50.000 inwoners een voltijds mandaat uitoefenen waarvoor ze ook een voltijdse wedde ontvangen. Een bijkomende vergoeding voor eventueel inkomstenverlies is in dat geval niet te verantwoorden.

2) De term «vervangingsinkomen» wordt vervangen door de omschrijving «wettelijke of reglementaire bezoldigingen, pensioenen of vegoedingen of toelagen». Deze omschrijving is zeer ruim zodat alle mogelijke gevallen die zich kunnen voordoen, hierin begrepen zijn. Het gebruik van de term «vervangingsinkomen» heeft als nadeel dat het niet altijd even duidelijk is welke vergoedingen hier juist onder vallen.

3) Er wordt uitdrukkelijk opgenomen dat de betrokken mandataris zelf moet vragen om te kunnen genieten van dit compenserend bedrag. Hiermee wordt de parallel duidelijk met het vorige lid van artikel 19, § 1, van de nieuwe gemeentewet : ook de vermindering van de mandatariswedde, vast te stellen via een procedure bij de minister van Binnenlandse Zaken, moet door de betrokkene worden gevraagd. Het is duidelijk dat deze mogelijkheid moet blijven bestaan.

Zo beschikken de mandatarissen dan over twee mogelijkheden : ofwel vragen zij vermindering van hun mandatariswedde aan (dit kan zinvol blijven in het geval dat de andere bezoldiging veel hoger is dan de mandatariswedde) ofwel de toekenning van een compenserend bedrag. In beide gevallen moet een identieke procedure worden gevolgd bij de minister van Binnenlandse Zaken (vast te leggen via een koninklijk besluit; zie het koninklijk besluit van 23 juli 1990 tot vaststelling van de wijze waarop de in artikel 19, § 1, vierde lid nieuwe gemeentewet bedoelde weddevermindering wordt toegestaan aan de burgemeesters en schepenen.

4) De optie in het wetsvoorstel om het aanvullend bedrag maximaal vast te leggen op het «gederfde vervangingsinkomen» kan tot onbillijke situatie leiden. Een mandataris met een zeer hoog pensioen bijvoorbeeld kan dan een zeer hoog compensatiebedrag verwerven dat helemaal ten laste valt van het betrokken gemeentebestuur. Dit is in feite tegenstrijdig met de basisfilosofie van het ingediende wetsvoorstel.

Le traitement du bourgmestre ou de l'échevin, majoré du montant compensant la perte de revenus, ne peut jamais excéder respectivement le traitement d'un bourgmestre ou d'un échevin d'une commune de 49 601 à 50 000 habitants et chef-lieu d'arrondissement.»»

JUSTIFICATION

A. La formulation proposée dans le présent amendement est préférable à celle de la proposition de loi, et ce, pour les motifs suivants. Quatre éléments ont été modifiés et/ou complétés.

1) Le régime proposé est limité aux bourgmestres et échevins des communes de moins de 50 000 habitants parce que l'on considère que les mandataires d'une commune comptant plus de 50 000 habitants exercent un mandat à temps plein pour lequel ils perçoivent un traitement correspondant. Dans ce cas, il ne se justifie pas de prévoir une indemnité complémentaire pour couvrir une perte de revenus éventuelle.

2) Les mots «revenu de remplacement» sont remplacés par la notion de «traitements, pensions ou indemnités ou allocations légaux ou réglementaires». Cette notion est très large et recouvre toutes les éventualités pouvant se présenter. L'expression «revenu de remplacement» ne permettait en effet pas de savoir toujours très clairement quelles étaient les indemnités visées.

3) Il est prévu explicitement que pour bénéficier de ce montant compensatoire, le mandataire concerné doit en faire lui-même la demande. Le parallélisme avec l'alinéa précédent de l'article 19, § 1er, de la nouvelle loi communale est évident: pour bénéficier de la réduction du traitement de mandataire, qui doit être fixée par le biais d'une procédure à engager auprès du ministre de l'Intérieur, l'intéressé doit également en faire la demande. Il va de soi que cette possibilité doit être maintenue.

Les mandataires disposent ainsi de deux possibilités: ou ils demandent une réduction de leur traitement de mandataire (ce qui peut être intéressant lorsque leur autre traitement est nettement supérieur à celui qu'ils perçoivent en tant que mandataire), ou ils sollicitent l'octroi d'un montant compensatoire. Dans les deux cas, ils doivent engager une procédure identique auprès du ministre de l'Intérieur (procédure qui devra être fixée par arrêté royal; voir l'arrêté royal du 23 juillet 1990 fixant les modalités d'octroi aux bourgmestres et aux échevins de la réduction de traitement prévue à l'article 19, § 1er, alinéa 4, de la nouvelle loi communale).

4) Le fait que la proposition de loi prévoit que le montant complémentaire ne peut être supérieur au «revenu de remplacement perdu» risque d'entraîner des injustices. C'est ainsi qu'un mandataire bénéficiant d'une pension très élevée pourrait percevoir dans ce cas un montant compensatoire très élevé qui serait entièrement à charge des autorités communales concernées, ce qui serait en fait contraire à la philosophie de base de la proposition de loi.

De bedoeling van het wetsvoorstel en ook van dit amendement is dat de kostprijs van het aanvullend bedrag volledig ten laste wordt gelegd van het gemeentebestuur, zodat er geen extrakost is voor de sociale zekerheidskassen. De extrakost wordt betaald door de instantie (de gemeente) waarvoor de prestaties van de mandataris worden geleverd : dit is volkomen logisch. Dit betekent dan wel dat het totale bedrag dat de betrokken mandataris aldus verwerft, namelijk zijn oorspronkelijke wedde als mandataris aangevuld met het compensatiebedrag in een logische verhouding moet staan met de prestaties die van de mandataris worden verwacht. Daarom wordt in het amendement gekozen om het maximum van deze twee bedragen samen te bepalen op de vergelijkbare wedde van een burgemeester of schepen in een gemeente met 49.601 tot 50.000 inwoners die ook arrondissementshoofdplaats is.

B. Bovendien wordt de noodzaak aangevoeld om uitvoerderiger te motiveren waarom in het wetsvoorstel wordt gekozen voor een dergelijke oplossing voor de problemen inzake de samenloop van een mandatariswedde met vormen van vervangingsinkomens. Dit is des te meer noodzakelijk omdat de Raad van State in zijn advies van 25 februari 1997 over de wetsvoorstellen van P. Beyne en P. Beaufays belangrijke argumenten heeft ontwikkeld tegen een afwijkende regeling. Daarenboven werd in de Senaat door S. Goris ondertussen een wetsvoorstel ingediend dat nagenoeg indientiek is aan dat van P. Breyne en P. Beaufays (Gedr. St., Senaat, 1997-1998, nr. 1-876/1) zodat er nood is aan een duidelijke motivering waarom een andere legistische weg wordt bewandeld (zie ook het wetsvoorstel van S. De Bethune (Gedr. St., Senaat, 1995-1996, nr. 1-375/1)).

De Raad van State zegt in zijn hogervermeld advies dat men niet via de organieke wetgeving van gemeenten de toepassingsregels (met inbegrip van de cumulatierregels) van bezoldigingen, pensioenen, vergoedingen of uitkeringen in de sociale zekerheid kan wijzingen. De verschillende bevoegde overheden (soms de federale wetgever, soms de gemeenschapswetgever) hebben daarvoor de bevoegdheid.

Door het huidige wetsvoorstel, aangevuld met bovenstaand amendement, wordt er niet geraakt aan enige regeling in de sociale zekerheid. De bestaande regelingen in de sociale zekerheid (pensioenen, burgpensioenen, werkloosheid, ziekte- en invaliditeit) blijven onveranderd. Er wordt alleen een aanvullend bedrag toegekend op de wedde van de mandataris: dit is een element dat kan worden geregeld in de organieke wetgeving van de gemeenten.

Vervolgens stelt de Raad van State in zijn advies dat het gelijkheidsbeginsel moet worden geëerbiedigd. Letterlijk zegt de Raad van State : «daartoe is in elk geval vereist dat tijdens de parlementaire voorbereiding van de teksten meer uitleg wordt gegeven over de nagestreefde doeleinden en over het evenredigheidsverband tussen die doeleinden en de aangewende middelen». In het arrest nr. 84/95 van 14 december 1995 van het Arbitragenhof (waarnaar in het advies van de Raad van State wordt verwezen) wordt dat nog meer verduidelijkt : «De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is.» Hieronder wordt gepoogd aan te geven hoe de eerbiediging van het gelijkheidsbeginsel in dit wetsvoorstel kan worden verantwoord.

La proposition de loi ainsi que le présent amendement visent à faire en sorte que le coût du montant complémentaire soit entièrement à charge de la commune, de manière à ce qu'il n'y ait aucune dépense supplémentaire pour les caisses de sécurité sociale. La dépense serait supportée par l'instance (la commune) pour laquelle le mandataire effectue des prestations, ce qui est parfaitement logique. Cela implique toutefois que le montant global que le mandataire concerné percevrait, à savoir son traitement initial de mandataire complété par le montant compensatoire, devrait être proportionnel aux prestations que l'on attend du mandataire. Aussi le présent amendement prévoit-il que la somme de ces deux montants ne peut être supérieure au traitement comparable d'un bourgmestre ou d'un échevin d'une commune comptant 49.601 à 50.000 habitants qui est également chef-lieu d'arrondissement.

B) Nous estimons en outre qu'il est nécessaire de préciser les raisons pour lesquelles la proposition de loi apporte une telle solution aux problèmes que pose le cumul d'un traitement de mandataire avec des revenus de remplacement et ce, d'autant plus que dans son avis du 25 février 1997 concernant les propositions de loi de MM. P. Breyne et P. Beaufays, le Conseil d'Etat a invoqué des arguments importants contre un régime dérogatoire. Dans l'intervalle, M. S. Goris a en outre déposé au Sénat une proposition de loi (Doc. Sénat n° 1 - 876/1, 1997-1998) pratiquement identique à celle de MM. P. Breyne et P. Beaufays de sorte qu'il s'impose de préciser clairement pour quelle raison l'on a suivi une autre voie législative (voir également la proposition de loi de M. S. de Bethune (Doc. Sénat n° 1 - 375/1 - 1995-1996)).

Dans l'avis précité, le Conseil d'Etat précise que l'on ne peut modifier les modalités d'application (y compris les règles de cumul) relatives aux traitements, pensions, indemnités ou allocations accordés dans les différents régimes de sécurité sociale par le biais de la législation organique applicable aux communes. Il appartient aux différentes autorités compétentes (tantôt le législateur fédéral, tantôt le législateur communautaire) de modifier ces modalités.

La proposition de loi actuelle, que le présent amendement tend à compléter, ne modifie aucun régime de sécurité sociale. Les régimes existants (pensions, prépensions, chômage, maladie et invalidité) demeurent inchangés. La proposition vise seulement à compléter le traitement du mandataire: cette question peut être réglée par la législation organique applicable aux communes.

Le Conseil d'Etat souligne ensuite qu'il convient de respecter le principe d'égalité. Il précise explicitement que: «En tout état de cause, il est indispensable à cet effet de donner, au cours des travaux préparatoires relatifs aux textes, de plus amples informations quant aux objectifs poursuivis et au rapport de proportionnalité entre ces deux objectifs et les moyens mis en oeuvre.» La Cour d'arbitrage est plus précise encore dans son arrêt 84/95 du 14 décembre 1995 (auquel renvoie l'avis du Conseil d'Etat): «Les règles constitutionnelles de l'égalité et de la non-discrimination n'excluent pas qu'une différence de traitement soit établie entre des catégories de personnes, pour autant qu'elle repose sur un critère objectif et qu'elle soit raisonnablement justifiée.» Nous nous efforçons d'indiquer ci-dessous comment la proposition de loi respecte le principe d'égalité.

Vooreerst moet duidelijk worden gesteld dat het gelijkheidsbeginsel hier op verschillende vlakken speelt. Al te vaak wordt dit louter eenzijdig bekeken vanuit het gezichtspunt dat mandatarissen worden vergeleken met andere personen die genieten van vormen van vervangingsinkomens.

Ten gronde moet eerst worden nagegaan of de bestaande regelingen inzake cumulatie van inkomsten met vervangingsinkomens geen fundamenteel grondwettelijke principes in het gedrang brengen. Heel wat verkozen mandatarissen worden geconfronteerd met zware inkortingen op hun vervangingsinkomens of op hun mandatariswedde door de heersende cumulatieregelingen waardoor er heel wat onder hen afhaken en hun mandaat opzeggen. Daarenboven zijn er heel wat potentiële kandidaten voor een lokaal mandaat die er niet aan willen beginnen omwille van deze regelingen. Zij ervaren de bestaande regelingen als een sanctie voor het opnemen van een gemeenschapstaak, namelijk het uitoefenen van een lokaal mandaat. In feite wordt hierdoor het gelijkheidsbeginsel ten gronde geschonden : de toegang tot een politiek mandaat wordt voor een belangrijke groep burgers erg bemoeilijkt. Een fundamenteel grondwettelijk beginsel, namelijk dat elke burger de reële mogelijkheid moet hebben om ook een lokaal mandaat op te nemen, dreigt dode letter te worden voor een belangrijke groep burgers. De grote groep rustgepensioneerden en de steeds toenemende groep vervroegd op rust gestelden (de conventioneel bruggepensioneerden in de bedrijfswereld, de vele systemen in het onderwijs om mensen die vooraan in de vijftig zijn ter beschikking te stellen, enz.) worden steeds meer uitgesloten van een politiek engagement. De ongelijkheid in mogelijkheden van toegang tot het lokaal politiek mandaat neemt daardoor toe.

Het objectief criterium om een afwijkende regeling voor de lokale uitvoerende mandatarissen die genieten van vormen van vervangingsinkomens toe te staan, ligt in het feit dat deze categorie een duidelijk ander statuut heeft dan andere burgers die genieten van een vervangingsinkomen. Deze mandatarissen hebben door verkiezingen een mandaat verworven van de bevolking; zij worden verondersteld om daar prestaties voor de gemeenschap voor te leveren. Het is in alle redelijkheid verantwoord dat zij voor het leveren van deze prestaties ten eerste niet worden gesanctioneerd en ten tweede een billijke vergoeding krijgen. In het amendement op dit wetsvoorstel wordt deze aanvullende vergoeding dan ook binnen zeer redelijke perken gehouden zodat men absoluut niet kan spreken van een onredelijke bevoordeling van deze categorie burgers. Daarenboven is de filosofie van dit wetsvoorstel en van het amendement erop gericht dat de betrokken mandatarissen naast het uitoefenen van hun politiek mandaat op geen enkele andere wijze nog inkomsten uit arbeid verwerven.

Ten derde moet het gelijkheidsprincipe niet alleen en uitsluitend vanuit een wettelijke context worden bekeken, maar ook vanuit de concrete feitelijke omstandigheden. Burgemeesters en schepenen waarvan de mandatariswedde samenloopt met een vervangingsinkomen functioneren in een college van burgemeester en schepenen. In deze feitelijke context ontstaan scherpe ongelijkheden tussen de leden onderling. Burgemeesters of schepenen die dit mandaat cumuleren met een privé-beroep of een federaal of Vlaams parlementair mandaat kunnen onbeperkt de inkom-

Il s'impose tout d'abord de préciser qu'en l'occurrence le principe d'égalité joue à différents niveaux. Ce principe est trop souvent considéré sous un seul angle, les mandataires étant comparés à d'autres personnes bénéficiant de certaines formes de revenus de remplacement.

Quant au fond, il s'agit avant tout de vérifier si les règles actuelles en matière de cumul de revenus et de revenus de remplacement ne portent pas atteinte à certains principes constitutionnels fondamentaux. De nombreux mandataires élus voient leurs revenus de remplacement ou leur traitement de mandataire largement amputés par suite de l'application des règles en vigueur en matière de cumul et nombre d'entre eux finissent par abandonner et par renoncer à leur mandat. En outre, de nombreux candidats potentiels à un mandat au niveau local renoncent à se lancer dans une activité politique en raison de ces dispositions. Ils estiment que les dispositions en vigueur pénalisent ceux qui souhaitent exercer une mission, en l'occurrence un mandat local, au service de la société. Quant au fond, ces règles violent le principe d'égalité: l'accès à un mandat local est rendu très difficile à un groupe important de citoyens. Un principe constitutionnel fondamental, qui veut que tout citoyen doit avoir la possibilité effective d'exercer un mandat local, risque de devenir lettre morte pour un groupe considérable de citoyens. Les très nombreux retraités et le groupe sans cesse croissant des préretraités (les prépensionnés conventionnels du secteur privé, les bénéficiaires des nombreux systèmes appliqués dans l'enseignement permettant la mise en disponibilité d'enseignants ayant dépassé l'âge de cinquante ans, etc.) sont de plus en plus exclus d'un engagement politique, ce qui accroît l'inégalité quant aux possibilités d'accès à un mandat politique local.

La raison objective pour laquelle un régime dérogatoire pourrait être accordé aux mandataires locaux bénéficiant de revenus de remplacement est que le statut de cette catégorie de personnes est totalement différent de celui des autres citoyens bénéficiant de tels revenus. Ces mandataires ont reçu un mandat de la population par le biais des élections: ils sont dès lors censés effectuer des prestations pour la communauté. Il se justifie parfaitement qu'ils ne soient pas sanctionnés de ce fait, mais qu'ils perçoivent au contraire une indemnité équitable pour ce faire. Le présent amendement prévoit dès lors une indemnité complémentaire très raisonnable, de manière à ce que l'on ne puisse nullement soutenir que cette catégorie de citoyens est favorisée outre mesure. La proposition de loi et le présent amendement visent en outre à faire en sorte que les mandataires concernés ne puissent bénéficier de revenus du travail autres que ceux provenant de l'exercice de leur mandat politique.

En troisième lieu, il convient de replacer le principe d'égalité non seulement dans le contexte légal, mais également dans le contexte factuel. Les bourgmestres et échevins qui cumulent un traitement de mandataire avec un revenu de remplacement font partie d'un collège des bourgmestres et échevins. Ce contexte factuel crée des inégalités entre membres. Les bourgmestres ou échevins qui cumulent leur mandat avec une profession privée, un mandat fédéral ou un mandat de parlementaire flamand peuvent cumuler sans restriction les revenus provenant de ces fonctions, alors que

sten uit deze functies cumuleren, terwijl collega's die vaak veel meer tijd besteden aan hun lokaal politiek mandaat maar genieten van een vervangingsinkomen, daarop worden gesanctioneerd. Deze feitelijke ongelijkheid, bijvoorbeeld tussen schepenen onderling in een college, is niet langer te verantwoorden en druist in tegen de manier waarop het gelijkheidsbeginsel wordt ervaren in de concrete praktijk.

Ten vierde moeten we ook vaststellen dat in de huidige regelingen vaak onverantwoorde verschillen worden gemaakt die het gelijkheidsbeginsel in de praktijk schenden. Vooreerst het feit dat mandatarissen die in de loop van de legislatuur op rustpensioen gaan in hun hoofdberoep tijdens de lopende legislatuur wel onbeperkt mogen cumuleren, terwijl dit niet geldt voor mensen die burgemeester of schepenen worden op het moment dat ze reeds rustgepensioneerd zijn en vooral dat deze uitzondering niet geldt voor mandatarissen die in de loop van een legislatuur op conventioneel brugpensioen worden geplaatst. Deze vormen van (wettelijke geregelde) ongelijkheid zijn vanuit het nodige respect voor het gelijkheidsbeginsel moeilijk verdedigbaar.

Vervolgens constateren we dat de huidige regeling van de toegelaten arbeid voor rustgepensioneerden ook een ernstige schending van het gelijkheidsbeginsel in de praktijk inhoudt. Alle rustgepensioneerden mogen slechts een identiek bedrag maximum bijverdienen (namelijk momenteel 287.760 fr. bruto per jaar, tenzij er nog kinderlast is). Het is voor iedereen duidelijk dat een dergelijk bedrag voor sommige gepensioneerden met een zeer laag pensioen erg weinig is om tot een redelijk inkomen per maand te komen, terwijl voor gepensioneerden met een zeer hoog pensioen dit helemaal geen essentieel inkomen is om een redelijke levensstandaard te bereiken. Heel wat burgers ervaren een dergelijke toepassing van het gelijkheidsbeginsel als onredelijk : er moet voor gepensioneerden met een klein pensioen meer mogelijkheid worden geboden om een redelijk inkomen te verwerven via toegelaten arbeid. In het algemeen wordt nu ook gesteld dat de loongrenzen voor de toegelaten arbeid voor gepensioneerden maatschappelijk veel te laag liggen (zie trouwens in dit verband het wetsvoorstel van senator L. Delcroix c.s. tot verhoging van de grenzen van de toegelaten arbeid voor gepensioneerden (Gedr. St. Senaat, 1997-1998, nr. 1-890/1).

Nr. 2 VAN DE HEREN VANPOUCKE, BEAUFAYS, EERDEKENS EN VAN GHELUWE

Art. 3 (*nieuw*)

Een artikel 3 (*nieuw*) toevoegen, luidend als volgt :

«Art. 3. — *De regeling vermeld in artikel 2 gaat in per 1 januari 1998 en blijft geldig tot 31 december 2000.*».

VERANTWOORDING

In de zogenaamde «Overleggroep-Langendries» werden diverse wetsvoorstellen uitgewerkt om het politiek, geldelijk en sociaal statuut van burgemeesters en schepenen ten gronde te verbeteren met ingang van de nieuwe gemeente-

leurs collègues, qui consacrent souvent davantage de temps à leur mandat politique local, mais qui bénéficient d'un revenu de remplacement, sont sanctionnés. Cette inégalité, par exemple entre échevins au sein d'un collège, est devenue injustifiable et va à l'encontre de la manière dont le principe d'égalité est perçu dans la pratique.

Quatrièmement, force est également de constater que le régime actuel établit souvent des différences injustifiées, qui portent atteinte au principe d'égalité dans la pratique. Une première différence est que les mandataires qui prennent leur retraite au niveau de leur profession principale au cours de la législature peuvent cumuler des revenus sans restriction, contrairement aux personnes qui deviennent bourgmestre ou échevin alors qu'elles sont déjà retraitées, et surtout aux mandataires qui sont mis à la prépension conventionnelle au cours d'une législature. Ces inégalités (légalles) sont difficilement défendables au regard du principe d'égalité.

Force est ensuite de constater que le régime actuel du travail autorisé des retraités viole lui aussi gravement le principe d'égalité dans la pratique. Le revenu complémentaire maximum autorisé est identique pour tous les pensionnés (actuellement 287 760 francs bruts par an, sauf s'ils ont des enfants à charge). Il est évident que ce montant est bien faible si l'on considère qu'il devrait permettre aux titulaires de pensions très modestes de bénéficier d'un revenu mensuel raisonnable, alors qu'il n'est nullement indispensable aux titulaires d'une pension très élevée. Nombre de citoyens estiment qu'une telle application du principe d'égalité est déraisonnable. Il faut donner aux titulaires d'une petite pension davantage de possibilités d'acquérir un revenu raisonnable par le biais du travail autorisé. Il est également généralement admis que les plafonds de rémunération afférents au travail autorisé des pensionnés sont beaucoup trop bas (voir à cet égard la proposition de loi du sénateur L. Delcroix et consorts relevant le plafond des rémunérations en ce qui concerne le travail autorisé des retraités (Doc. Sénat n° 1 -890/1 -1997-1998)).

N° 2 DE MM. VANPOUCKE, BEAUFAYS, EERDEKENS ET VAN GHELUWE

Art. 3 (*nouveau*)

Insérer un article 3 (*nouveau*), libellé comme suit :

«Art. 3. — *Le régime prévu à l'article 2 est applicable du 1er janvier 1998 au 31 décembre 2000.*».

JUSTIFICATION

Le groupe de concertation Langendries a élaboré diverses propositions de loi visant à améliorer fondamentalement le statut politique, pécuniaire et social des bourgmestre et échevins à partir de la prochaine législature communale

lijke legislatuur (1 januari 2001). Vanaf dat moment is het mogelijk, afhankelijk van het resultaat van de besprekingen van deze wetsvoorstellen, dat de problematiek van de samenloop van een mandatariswedde met vormen van vervangingsinkomens totaal anders is. Daarom wordt door dit wetsvoorstel beoogd voor de huidige mandatarissen een overgangsregeling te maken die nog kan worden toegepast gedurende de drie jaren van de lopende legislatuur. Het is niet onbelangrijk dat de wetgever een initiatief neemt op korte termijn en als overgangsregeling omdat in enkele tientallen (Vlaamse) gemeenten door de gemeenteraden een besluit werd genomen om een aanvullend bedrag toe te kennen aan mandatarissen die zich in deze omstandigheden bevinden. De betrokken mandatarissen zijn reeds sinds tien jaar vragende partij voor een ordentelijke regeling terzake (de eerste wetsvoorstellen om deze problematiek te regelen dateren reeds van het einde van de jaren '80). Het geduld van deze groep lokale mandatarissen geraakt op zodat zij zelf het initiatief nemen in hun gemeenteraden. Vanuit legistiek oogpunt, vanuit het gelijkheidsbeginsel, vanuit billijkheidsoverwegingen en vanuit de nood aan een ordentelijk bestuur is dat niet goed. Het is nodig dat hiervoor een wettelijke basis wordt gecreëerd.

Indien het parlement niet overgaat tot het goedkeuren van een nieuw financieel en sociaal statuut voor de lokale mandatarissen dat kan ingaan op 1 januari 2001, is het nog altijd mogelijk tegen deze datum de door dit geamendeerd wetsvoorstel uitgewerkte regeling te verlenen.

D. VANPOUCKE
P. BEAUFAYS
C. EERDEKENS
P. VAN GHELUWE

(1er janvier 2001). Il se pourrait qu'à ce moment le problème du cumul du traitement de mandataire et de revenus de remplacement se pose tout différemment à la suite des travaux parlementaires afférents à ces propositions de loi. C'est pourquoi la proposition actuelle vise à instaurer pour les mandataires actuels un régime transitoire qui pourrait encore être appliqué pendant les trois dernières années de la législature en cours. Il n'est pas sans importance que le législateur prenne rapidement l'initiative d'instaurer un régime transitoire, étant donné que les conseils communaux de quelques dizaines de communes flamandes ont pris une délibération accordant un montant complémentaire aux mandataires qui se trouvent dans les conditions visées. Les mandataires en question réclament un régime convenable depuis dix ans (les premières propositions de loi visant à régler le problème datent de la fin des années 80). Les mandataires concernés sont à bout de patience et ont dès lors pris l'initiative au sein de leurs conseils communaux. Une telle situation n'est souhaitable ni du point de vue légistique, ni du point de vue du principe d'égalité, ni en fonction de considérations d'équité ou d'une bonne administration. Il convient de créer en l'occurrence une base légale.

Au cas où le parlement n'aurait pas approuvé un nouveau statut social et financier qui s'appliquerait aux mandataires locaux à partir du 1er janvier 2001, il serait toujours possible à ce moment de prolonger le régime qui aura été instauré par la proposition amendée.